

الف - اللہِ دِلِ رَتا میرا

الف - اللہِ دِلِ رَتا میرا
میںوں ”ب“ دی خبر نہ کائی

ب - پڑھیاں کجھ سمجھ نہ آدے
الف لذت دی آئی

ع تے غ دا فرق نہ جاناں
ایہہ گل الف سمجھائی

بلھیا! قول الف دے پورے
جیہڑے دل دی کرن صفائی
(کلام بلھے شاہ از نذیر احمد ص ۲)

رین گئی، لٹکے سب تارے

رین گئی، لٹکے سب تارے
اب تو جاگ مسافر پیارے

آدا گون سرتیں ڈیرے
ساتھ تیار مسافر تیرے

ابج نہ سنیوں کوچ نقارے
اب تو جاگ مسافر پیارے

کر لے آج کرن دا ویرا
بہڑ نہ ہوسی آون تیرا

ساتھ تیرا چلو چل پیارے
اب تو جاگ مسافر پیارے

آپو اپنے وطن کو دوڑے
کیا سردھن کیا نردھن پیارے
لاہا نام لے لئیو سنبھارے
اب تو جاگ مسافر پیارے
موتی ، چوتی ، پارس ، پاسے
پاس سمندر ، مرد پیاسے

کھول اکھیں ، اٹھ بوہ بیکارے
اب تو جاگ ، مسافر پیارے
بلھا ! شرہ دی پیری پڑیے
غفلت چھوڑ کجھ حیلہ کریے

مرگ جتن بن کھیت اُجاڑے
 اب تو جاگ مسافر پیارے
 (قانون عشق از نور علی روحی کافی نمبر ۲)

آپے پائیاں کنڈیاں
 آپے پائیاں کنڈیاں نی آپے کھچدائیں ڈور
 ساڈے ول مکھڑا موڑ وے پیارے
 عرشی کرسی تے بانگاں ملیاں 'کے پے گیا شور
 ڈولی پا کے لے چا، کھنڈے' ناں کجھ عذر نہ زور
 جے مائے تینوں کھنڈے پیارے 'ڈولی پادائیں ہور
 بلھے شاہ ^{بھٹہ} اساں مرنا ناہیں 'مر جاوے کوئی ہور
 ساڈے ول مکھڑا موڑ وے پیارے

(کلیات بلھے شاہ از فقیر محمد فقیر کافی نمبر ۶)

اپنا دس ٹکانا

اپنا دس ٹکانا 'کدھروں آیا' کدھر جانا؟

جس ٹھانے دا مان کریں توں
 اونہے تیرے نال نہ جانا

ظلم کریں تے لوک ستاویں
کسب پھڑیو لٹ کھانا

کر لے چاوڑ چار دیہاڑے
اوڑک توں اٹھ جانا

شہر خموشاں دے چل وسیئے
جتھے ملک سمانا

بھر بھر پور لنگھاوے ' ڈاہڈا
ملک الموت مہانا !

اینہراں سمہناں تھیں ہے بلہا
اوگنہار پرانا

اپنا دس ٹکانا ' کدھروں آیا ' کدھر جانا؟

(کلام بلھے شاہ از نذیر احمد ص ۶)

اپنے سنگ رلائیں

اپنے سنگ رلائیں پیارے ! اپنے سنگ رلائیں
پہلے نیونہہ لگایا سی تیں ' آپے چائیں چائیں
میں لایا اے کہ تده لایا ' اپنی اوڑ نبھائیں
راہ پواں تاں دھاڑے بیلے ' جنگل ' لکھ ' بلائیں

بھوکن چیتے، تے چت مچے، بھوکن کرن ادا میں!

پار تیرے جگا تر چڑھیا، کنڈھے لکھ بلا میں

ہول دلی توں تھر تھر کبدا، بیڑا پار لنگھائیں

کر لئی بندگی رب سچے دی، پون قبول دعائیں

بلے شاہ تے شاہاں داکھڑا گھونگھٹ کھول دکھائیں

اپنے سنگ رلا میں پیارے! اپنے سنگ رلا میں

(کلیات بلے شاہ از فقیر مرقعہ کانی لبرہ)

اٹھ چلے گوانڈھوں یار

اٹھ چلے گوانڈھوں یار

رہا ہن کیہہ کرے!

اٹھ چلے، ہن رہندے ناہیں

ہویا ساتھ ساتھ تیار

رہا ہن کیہہ کرے

چاروں طرف چلن دے چرے

ہر سو ہئی پکار

رہا ہن کیہہ کرے

ڈھانڈ کلیجے بیل بیل اٹھ دی!
 بن دیکھے دیدار
 رتا ہن کیہہ کرئیے

بلھا! شوہ پیارے باجھوں
 رہے ارار نہ پار
 رتا ہن کیہہ کرئیے!

(کلام بلھے شاہ از نذیر احمد ص ۸)

اک الف پڑھو

اک الف پڑھو چھٹکارا اے

اک الفوں دو تن چار ہوئے

پھر لکھ، کروڑ، ہزار ہوئے

پھر اوتھوں باجھ شمار ہوئے

ہک الف دا نکتہ نیارا اے

کیوں پڑھنا ایں گڈ کتاباں دی

سر چاناں ایں پنڈ عذاباں دی

ہن ہوئیو شکل جلاواں دی

اگے پیڈا مشکل بھارا اے

بن حافظ حفظ قرآن کریں
 پڑھ پڑھ کے صاف زبان کریں
 پھر نعمت وچ دھیان کریں
 من پھر دا جیوں ہلکارا اے

بلھا بی بوڑھ دا ہویا سی!
 اوہ برچھ وڈا جا ہویا سی
 جد برچھ او 'قانی ہویا سی!
 پھر رہ گیا جی اکارا اے
 اک الف پڑھو چھٹکارا اے

(کلیات بلھے شاہ فقیر و فقیر کافی نمبر ۱۱)

اک ٹونا

اک ٹونا اچنبا گاواں گی
 میں رٹھا یار مناواں گی

ایہہ ٹونا میں پڑھ پڑھ پھوکاں
 سورج آگن جلاواں گی

اکھیاں کاجل، کالے بادل
 بھواں سے آندھی لیاواں گی
 ست سمندر دل دے اندر
 دل سے لہر اٹھاواں گی

بجلی ہو کر چمک ڈراواں
 بادل ہو گر جاواں گی

عشق انگیٹھی ہرل تارے
 چاند سے کفن بناواں گی

لا مکان کی پڑی اوپر
 بہہ کر ناؤ بجاواں گی

لائے سواں میں شوہ گل اپنے
 تد میں نار کہاواں گی

اک ٹوٹا اچنبا گاواں گی
 میں رٹھا یار مناواں گی

اماں با بے دی بھلیائی

اماں با بے دی بھلیائی، اوہ ہن کم اساڈے آئی
 اماں بابا چور دھراں دے، پتر دی وڈیائی
 دانے اتوں گت بگتی، گھر گھر پئی لڑائی
 اساں قضیئے تدا میں جالے جد کنگ اونہاں لڑکائی
 کھائے خیراتے پھانچے جمعہ الٹی دستک لائی

طوطے مار باغاں تھیں، کڈھے الور ہن اس جائی
 اماں با بے دی بھلیائی، اوہ ہن کم اساڈے آئی

(کلیات بلے شاہ فقیر محمد فقیر کانی نمبر ۱۶)

اک نقطے وچ گل مکدی اے

پھڑ نقطہ، چھوڑ حساباں نوں
 کر دور کفر دیاں باباں نوں
 لاه دوزخ، گور عذاباں نوں
 کر صاف دلے دیاں خواباں نوں
 گل ایسے گھر وچ ڈھکدی اے

اک نقطے وچ گل مکدی اے

انویں متھا زمین گھسائیڈا
 پالما محراب دکھائیڈا
 پڑھ کلمہ لوک ہسائیڈا
 دل اندر سمجھ نہ لیائیڈا
 کدی سچی بات بھی لکدی اے

اک نقطے وچ گل مکدی اے

کئی حاجی بن بن آئے جی
 گل نیلے جاے پائے جی
 حج ویتج ، ٹکے لے کھائی جی
 بھلا ایہہ گل کیہنوں بھائے جی
 کدی سچی گل بھی رکدی اے

اک نقطے وچ گل مکدی اے

اک جنگل بحریں جانڈے نی
 اک دانہ روزے کھانڈے نی
 بے سمجھ وجود تھکانڈے نی
 گھر آون ہو کے مانڈے نی
 ایویں چلیاں وچ جندسکدی اے

اک نقطے وچ گل مکدی اے

پہڑ مرشد عبد خدائی ہو
 وچ مستی بے پروائی ہو
 بے خواہش بے نوائی ہو
 وچ دل دے خوب صفائی ہو
 بلھا بات سچی کدوں رُکدی اے

اک نقطے وچ گل مکدی اے

(کلیات بلھے شاہ، فقیر محمد فقیر، کافی نمبر ۱۲)

اُلٹے ہو رزمانے آئے

اُلٹے ہو زمانے آئے

کاں لگڑنوں مارن لگے، چڑیاں جرے ڈھائے

عراقیاں نوں پئی چابک پوندی گدوں خود پوائے

اپنیاں وچ الفت ناہیں، کیا چاچے کیا تائے

ہو پتراں اتفاق نہ کائی، دھیاں تال نہ مائے

سجیاں نوں پئے ملدے دھکے، جھوٹے کول بہائے

اگلے جا بنگاہ لے بیٹھے، کھلمیاں فرش دچھائے

نہ میں پاکاں وچ پلپیتاں

نہ میں موسیٰ ' نہ فرعون

بلھا کیہہ جاناں میں کون؟

نہ میں اندر بید کتاباں

نہ بھنگاں نہ وچ شراباں

نہ وچ دنداں مست خراباں

نہ وچ جاگن نہ وچ سون

بلھا کیہہ جاناں میں کون؟

نہ میں وچ شادی ' نہ غمناکی

نہ میں وچ پلپیتی پاکی

نہ میں آبی ' نہ میں خاکی

نہ میں آتش ' نہ میں پون

بلھا کیہہ جاناں میں کون؟

نہ میں عربی نہ میں لہوری

نہ میں ہندی شہر نگوری

نہ ہندو نہ ترک پشوری

نہ میں ریندا وچ چندون

بلھا کیہہ جاناں میں کون؟

نہ میں بھیت مذہب دا پایا

نہ میں آدم حوا جایا

نہ میں اپنا نام دھرایا

نہ دوج بیٹھن، نہ دوج بھون

بلھا کیہہ جاناں میں کون؟

اول آخر آپ نوں جاناں

نہ کوئی دوجا ہور پچھاناں

میتھوں ودھ نہ کوئی سیاناں

بلھا ! شوہ کھڑا ہے کون

بلھا کیہہ جاناں میں کون؟

(کلیات بلھے شاہ، فقیر محمد فقیر، کافی نمبر ۲۷)

بلھے نوں سمجھاون آئیاں

بلھے نوں سمجھاون آئیاں بھیناں تے بھر جائیاں !

من لے بلھیا ساڈا کہنا، محمد دے پلا رائیاں

آلہ نیں بلھے اولاد علی بیٹھنوں، توں کیوں لیکیاں لائیاں؟“

”جیہڑا سانوں سیّد سدّے دوزخ ملن ہزائیاں

جو کوئی سانوں رائیں آکھے، بہشتیں پینگھاں پائیاں“

رائیں، سائیں سمھن تھائیں، رب دیاں بے پروائیاں

سوہنیاں پرے ہٹائیاں، تے کوچھیاں لے گل لائیاں

جے توں لوڑیں باغ بہاراں، چاکر ہو جارائیاں

بلھے شاہ دی ذات کیہہ پچھنائیں، شاکر ہو رضائیاں

(کلام بلھے شاہ از نذیر احمد ص ۱۹)

بھینا! میں کتدی کتدی ہٹی

بھینا! میں کتدی کتدی ہٹی!

کچھی، پڑی پچھواڑے رہ گئی، ہتھ دج رہ گئی جٹی

اگے چرخہ، پچھے پیڑھا، میرے ہتھوں تند تڑٹی

بھوندا بھوندا اورا ڈگا، چب ابھی، تند ٹٹی

بھلا ہو یا میرا چرخہ ٹھا، میری جند عذابوں چھٹی

داج دجج نوں اُس کیہہ کرنا جس پریم کٹوری مٹھی

اوہو چور میرا پگڑ منگاؤ، جس میری جند مٹھی

بلھا! شوہ! نے ناچ نچائے دھم پئی کر کٹی

بھینا ! میں کتدی کتدی ہٹی

(کلام بلھے شاہ از نذیر احمد ص ۲۹)

پاندھیا ہو!

جھب سکھ دا سینو ہڑا لیاویں وے

پاندھیا ہو !

میں دہڑی میں کبڑی ہوئیاں
میرے دکھڑے سب بتلاویں وے

پاندھیا ہو !

”گھٹی لٹ گل‘ جتھ پراندا“

ایہہ کہندیاں نہ شرمادویں وے

پاندھیا ہو !

یاراں لکھ کے کتابت بھیجی
کے گوشے بہہ سمجھاویں وے

پاندھیا ہو !

بلھا! شوہ دیاں مڑن مہاراں
لے پیتاں توں جھب دھاویں وے

پاندھیا ہو !

(کلام بلھے شاہ از نذیر احمد ص ۲۱)

پانی بھر بھر گئیاں سہے

پانی بھر بھر گئیاں سہے ، آپو اپنی وار
اک بھرن آئیاں ، اک بھر چلیاں
اک کھلیاں نیں بانہہ پار

ہار حمیلاں پیانگل وچ ، بانہیں چھنکے چوڑا
کنیں بک بک جھممر بالے ، سب اڈمیر پولا
مڑ کے شوہ نے جھات نہ پائی اینویں گیا شدگار

پانی بھر بھر گئیاں سہے آپو اپنی وار

ہتھیں مہندی ، پیریں مہندی ، سرتے دھڑی گندائی
تیل پھیل ، پاناں دا پیرا ، وندیں مسی لائی
کوئی جو سد پیو نے کجھی ، وسریا گھر بار

پانی بھر بھر گئیاں سہے آپو اپنی وار

بکھا! شوہ دے پندھ پویں جے، تاں توں راہ پچھانے
 ”پوں ستاراں“ پاسیوں منگیا، دا پیا ترے کانے“
 گوگئی، ڈوری، کملی ہوئی، جان دی بازی ہار
 پانی بھر بھر کھیاں کھے آپو اپنی وار

(کلام ہلے شاہ از نذیر احمد ص ۲۲)

پیتیاں لکھاں میں شام نوں

پیتیاں لکھاں میں شام نوں مینوں پیا نظر نہ آدے
 آنگن بنا ڈراؤنا، کت، بدھ رین و ہا دے
 پاندھے پنڈت جگت کے میں پوچھ رہی آں سارے
 پوتھی بید کیا دوس ہے جو اٹکے بھاگ ہمارے
 بھایا دے جوتھیا! اک جھی بات بھی کہو!
 جے میں ہینی بھاگ دی، تم چپ نہ رہو!
 بھج سکاں تے بھج جاں، سچ عشق فقیری
 دولڑی، تلڑی، چولڑی گل پریم زنجیری
 نیند گئی کت دیش نوں اوہ بھی ویرن میری
 مت سفنے میں آن ملے، اوہ نیند کھوی

رو رو جیو و لاندیاں غم کرنی آں دونا
 نینوں نیر بھی ناں چلن ' کسے کیجا ٹونا
 ساجن تمری پیت سے مجھ کو ہاتھ کیہہ آیا
 چھتر سولاں سر جا لیا پر تیرا پنٹھ نہ پایا
 پریم نگر چل وسیئے ' جتھے وسے کنت ہمارا
 بکھا ! شوہ توں معنی ہاں بے دے نظارا
 (کلام بلھے شاہ از نذیر احمد ص ۲۳)

تانگہ ماہی دی جلیاں

تانگہ ماہی دی جلی آں
 نت کاگ اڈاواں کھلیاں
 کوڈی ڈمڑی پلے نہ کائی ' پار وچن نوں میں سدھرائی
 نال ملاں دے نہیں اشنائی جمیواں کراں ولتیاں
 نہیں چندل دے شوہ کندے ' گھسن گھیروچ ٹھاٹھاں مادے
 ڈب ڈب موئے تارو بھارے ' بے شور کراں تے جھلی آں
 نہیں چندل دے ڈونگھے پاہے ' تارو غوطے کھاندے آہے
 ماہی مینڈے پار سدھارے ' میں کیول وہیاں کھلیاں

نیں چندل دیاں تارو پھاٹاں کھلی اڈیاں مایاں دیاں واٹاں
 عشق مایاں دے لایاں چاٹاں جے کوکاں تاں میں گھیاں
 پار جھناؤں جنگل بیلے ' لوٹے خونی شیر بکھیلے
 جھب رت مینوں مایاں میلے ' میں ایس فکر وچ گھیاں
 ادھی رات لکھدے تارے ' اک لکھے ' اک لکھن ہارے
 میں اٹھ آئی مدی کنارے ' ہن پار لکھن نوں کھلی آں

میں من تارو سار کہیہ جاتاں ' ونجھ چپا نہ ' تلا پراتا
 کھسن گھیر نہ ٹانگ نکاتا ' رو رو پھاٹاں تکیاں
 بلھا! شوہ گھر میرے آوے ' ہار سنگار میرے من بھاوے
 منہ مکٹ ' متھے تلک لگاوے: جے دیکھے تاں میں بھلی آں
 پہنکھ مایاں دی جلی آں
 نت کاگ اڈاواں کھلیاں

(کلام: پلمے شاہ از نذر احمد ص ۴۳)

تو نہیوں ہیں ' میں ناہیں سجنا

تو نہیوں ہیں ' میں ناہیں وے سجنا

تو نہیوں ہیں ' میں ناہیں !

کھولے دے پر چھاویں وانگوں گھم رہیاں من ماہیں
 جے بولاں توں نالے بولیں، چپ رہواں من ماہیں
 جے سوواں توں نالے سونویں، جاں تراں توں راہیں
 بکھا! شوہ گھر آیا ساڈے، جنڈڑی گھول گھمائیں
 توںہیوں ہیں، میں ناہیں وے سجا!
 توںہیوں ہیں، میں ناہیں!

(کلام بلھے شاہ از نذیر احمد ص ۲۵)

تیرے عشق نچایا
 تیرے عشق نچایا کر تھیا تھیا
 تیرے عشق نے ڈیرا میرے اندر کیتا
 بھر کے زہر پیالہ میں تاں آپے پیتا
 جھبڈے بوہڑیں وے طیبیا نہیں تے میں مر گئی آ
 تیرے عشق نچایا کر تھیا تھیا
 چھپ گیا وے سورج، باہر رہ گئی آ لالی
 وے میں صدقے ہوواں، دیویں مڑ جے دکھالی
 پیرا! میں بھل گئی آں! تیرے نال نہ گئی آ

تیرے عشق نچایا کر تمہا تمہا !

ایس عٹھے دے کولوں مینوں ہٹک نہ مائے
لاہو جانڈڑے بیڑے کبھڑا موڑ لیاے
میری عقل جو بھلی نال مہانیاں دے گئی آ

تیرے عشق نچایا کر تمہا تمہا !

ایس عٹھے دی تھنکی وچ مور بولیندا
سانوں قبلہ تے کعبہ ' سوہنا یار دیندا
سانوں گھائل کر کے پھیر خبر نہ لئی آ

تیرے عشق نچایا کر تمہا تمہا !

بلھا! شوہ نے آندا ' مینوں عنایت دے بوہے
جس نے مینوں پوائے چولے سادے تے سوہے
جاں میں ماری ہے اڈی مل پیا ہے وہیا

تیرے عشق نچایا کر تمہا تمہا !

(کلام بلھے شاہ از نذیر احمد ص ۲۷۲۶)